

Минос

И ПОРАСНАЛА, ТИ СИ МОЯ ДЪЦЕРЯ

София, 2024

Преводът е направен по изданието:

미노스

어른이 되었어도 너는 내 딸이니까

홈페이지 www.saeumbook.co.kr

Copyright © 미노스, 2017

Bulgarian translation copyright © Iztok-Zapad Publishing House, 2024

All rights reserved.

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Со Йънг Ким, Женья Гундашева, превод, 2024

ISBN 978-619-01-1466-6

Минос

**И пораснала,
ти си моя
дъщеря**

Превод от корейски
Со Йънг Ким, Жена Гундашева

Съдържание

Бележка на автора	9
-------------------------	---

ДЕТСКИ ПРИКАЗКИ

Очилата, които виждат в бъдещето	15
Глупавото пиле	20
Лалала – селото на часовниците	27
Желание от небесната градина	32
Вечната любов на младия рибар	41
Птиците говорят по клоните на Истината	49
Влюбените от чудното село на слепите	65
Селото, където вечерите са прекрасни	70
Мечтаещата цветна градина	77
Зелева гъсенице, извинявай!	82
Новородената фея и старата вещица	86
Тайнствената горска къща	92

РАЗКАЗИ ЗА ГОЛЕМИ

Изненада	99
Столетната старинна къща	117
Последната първа любов	129
Животът на Саранг	151
Бащата в сина	163
Съдба и предопределеност	175
Кумирът на злодея	183

Бележка на автора

Когато дъщеря ми ме помоли да напиша приказка за четиригодишното ѝ момиченце Хаюн, желанието ѝ ми се стори съвсем необичайно, дори нелепо. Не съм нито автор, нито принадлежа към обществото на писателите на вълшебни приказки, така че посрещнах молбата ѝ с усмивка. „Пожелай си нещо постижимо! Защо например не си признаеш честно, че ти трябва пари, за да купиш книжка с приказки?“ Но дъщеря ми беше искрена. Тя искаше да разкаже на детето си приказка, измислена от дядо му. Добави, че все още помни историите, които ѝ бях разказвал, когато беше на пет или шест годинки, и затова сега отново ме молеше да сторя същото. Може би държеше на този жест. Думите на дъщеря ми ме изненадаха, въпреки че звучаха съвсем сериозно.

Замислих се. По света се случват толкова много истории, които не бива да бъдат разказвани или споделяни с децата. Истории, пълни с раздор, враждебност и ненавист... За какъв ли свят и общество биха мечтали нашите деца, заобиколени от подобна среда? Какви ли разговори биха водили младите родители и техните деца вечер на кухненската маса? Дали изобщо биха споменали друго, освен обичайните теми, като училището, работата и несправедливостите по света... Поразих ме не това, че дъщеря ми настояваше за приказки, а значението, което им отдаваше. Вълшебни истории, създадени и разказани от дядото на неговите внуци. Истории, които родителите биха предали пряко на своите деца. Щеше да е толкова хубаво, ако бащата можеше да прочете, майката да разкаже, а децата да се смеят, докато слушат приятни и сгриващи думи! Ако имаше вълшебна приказка, обединяваща историите за възрастни и деца, която да им носи усещане за щастие...

Представете си не истории като „Заекът и костенурката“ или „Снежанка“, а такива, които резонират както в родителя, така и в слушащото дете, обединявайки ги със споделено съчувствие, обнадеженост и спокойствие. Ако такива истории са забавни, поучителни и вдъхновяващи, вярвам, че съчиняването им би било по-важно и смислено от всяко друго нещо на света.

Ако родителите можеха да подарят такива приказки на децата си, а децата – на родителите си, това би довело до споделяне и смислен разговор.

Създадох една приказка с цялото си сърце и я изпратих на дъщеря си. Тя я прочела на Хаюн на глас, а детето я слушало с премигващи очички. Макар и да не разбираше всичко, то се унесло в сън, като повтаряло, че иска „още, още“.

Окуражен, написах още истории не само за внучката, но и за дъщеря си. Макар и голяма, Сокьонг все пак ми е дете.

Един ден дъщеря ми предложи: „Няма ли да е още по-хубаво, ако повече хора прочетат тези приказки заедно вместо една по една?“ Така че след известно колебание изпратих ръкописа до редакцията на вестник „Чунгангилбо“. За моя изненада, те се съгласиха да го публикуват в двуседмичното си онлайн издание. Бях им много благодарен. Ким Чинмьонг се запозна с поредицата „Семейните приказки на Минос“ и предложи да ги издадем. Притесних се: не съм професионален писател, а аматьор в света на приказките.

Въпреки че ги наричам приказки, дори не бях сигурен дали могат да се определят като такива. Спомних си забележката на Нобеловия лауреат Монтале, че „приказките на Андерсен са по-подходящи за възрастни, отколкото за деца“, както и твърдението на Сент-Екзюпери от „Малкия принц“, че „всички възрастни някога са били деца“. Не забравях и убеждението на Гьоте и Толстой, че „приказките са най-важните литературни творби на света“. Накрая се запитах какво всъщност е приказката и за кого е предназначена тя.

През цялото време мислех, че семейството е най-важното. Животът ни започва в семейното гнездо и истинското щастие е цялостно, когато приключим дните си, обградени от близките си. Ето затова реших да ги нарека „Семейни приказки“.

Не искам да разкривам името си. Публикуването на тази книга е свършено различно от живота, който съм водил. Образът на топло, щастливо семейство, в което бащата, майката и детето четат заедно и споделят истории, ме изпълва с радост. Разбира се, планирам да продължа да пиша и да изпращам историите си на моята дъщеря.

Искрено благодаря на журналистите от вестник „Чунган-гилбо“, писателя Ким Чинмьонг и издателство „Сеум“.

Декември 2017 г.

Минос

ДЕТСКИ ПРИКАЗКИ

Очилата, които виждат в бъдещето

Хаюн искаше да научи повече за очилата, които носеше дядо ѝ.

Баща ѝ също имаше очила, но дядовите бяха много по-различни.

– Дядо, дядо! Какво виждаш, когато носиш очила?

Дядо ѝ помисли малко.

– Хм, когато си сложа очилата, малките неща изглеждат големи.

– Наистина ли?

– Да, пробвай ги!

И така Хаюн сложи очилата на дядо си и когато погледна през тях, дребните букви се оказаха наистина много по-големи. Но имаше и нещо необичайно. „С очилата на татко големите букви изглеждат по-малки“, поклати глава Хаюн.

– Дядо, дядо! Очилата ти ме изненадват. Някои лещи правят големите предмети да изглеждат малки, а други – обратно. Не е ли странно?

Дядото отговори:

– Да, има очила, които увеличават предметите, а други ги умалчават. Има и такива, които правят невидимото видимо, и други, които приближават далечните обекти. Съществуват най-различни видове очила.

Хаюн премигваше, докато го слушаше.

– Хаюн, искаш ли да видиш едни необикновени очила? – пита той.

– Да.

Товага дядото посегна към бюрото, в което държеше кутия с очила, и ги извади оттам.

– Погледни през тези очила.

Дядото ги постави пред очите на Хаюн и ѝ показа саксия с цветен храст, чиито пъпки все още не се бяха разтворили.

Но какво да види?

Тя не можеше да повярва: през очилата пъпките на храста в саксията започват да се превръщат в цветове. След това, като на филмова лента, току-що показалите се листенца опадаха, за да отстъпят място на дребнички плодчета.

Изумена, Хаюн свали очилата и погледна към храста, който си беше съвсем същият, окичен с неразтворени цветни пъпки, както и преди.

Момичето, удивено, още веднъж постави очилата, погледна към храста и отново видя как пъпките се разлистват, цветовете окапват и се образуват малките плодчета.

Забелязвайки как изненадано го поглежда Хаюн, дядо ѝ нежно я погали по главата и ѝ обясни:

– Да, тези очила показват бъдещето. Когато ги поставиш, можеш да наблюдаваш предстоящите събития. Онова, което видя, беше бъдещето на това растение.

Наистина удивително!

Този път тя постави очилата и погледна към дядо си. Видя как брадата му расте бързо-бързо, а на лицето му се появяват дълбоки бръчки.

Дядо ѝ я попита:

– Виждаш ли как дядо ти се състарява малко по малко? Тези очила могат да покажат какво ще се случи до една година.

Хаюн се опита да види себе си със същите очила, но не успя. Товага излезе на двора с тях.

Там тя видя как играеше кученцето Чоко, което бързо-бързо започна да израства. Най-напред скимтеше като пале, а после лаше като голямо куче с остри зъби – бъдещото Чоко.

После погледна към райската ябълка в края на двора и видя червените плодове да натежават измежду гъстите листа на дър-

вото. Изкусителните ябълки изглеждаха апетитни и узряха до алено, после листата на дървото постепенно потъмняха. С настъпването на есента, те започнаха да падат по земята, оставяйки плодовете да висят по клоните, докато белият скреж се посипа по тях.

Само камъкът в задния двор си остана непроменен.

Тези очила бяха наистина невероятни.

Хаюн си потърси нещо друго, което да наблюдава.

Изведнъж чу, че в стаята плаче сестра ѝ Союн. Тя беше бебе, което вече беше започнало да пълзи на колене. Хаюн отново сложи вълшебните очила, с които да види бъдещето на сестра си. Тя растеше пред очите ѝ, започваше да се изправя и да прохода. Лицето ѝ беше много красиво. Хаюн не предполагаше, че сестра ѝ ще стане толкова хубаво дете, а очилата на дядо ѝ го показаха.

– Дядо, дядо! Тези очила показват ли всичко, което ще се случи в бъдещето?

– Да.

Хаюн поклати глава.

– Тогава бъдещето е вече предопределено? Ако Союн трябва да стане красиво дете, каква ще бъда аз? Можеш ли да ме видиш? – каза тя.

Дядото се засмя весело:

– Ха-ха-ха... Хората, дърветата и предметите – всички имат предопределено бъдеще. Затова очилата могат да го предвидят. Нашата Хаюн е любознателна и интелигентна, така че ще стане ученолюбиво дете.

– Дядо, наистина ли бъдещето е предначертано? – попита го Хаюн, като премигваше с очи, а дядото я погледна мълчаливо.

– За това ще поговорим утре.

Като не добави нищо повече, дядото приключи разговора.

Хаюн си мислеше за пророческите му очила. Те наистина бяха вълнуващи, ала в ума ѝ все напиряха най-различни въпроси.

„Как можем да познаем бъдещето? Ако то вече е предначертано, какъв е смисълът да правим добри дела и да учим усилено? Защо очилата на дядо не могат да видят по-далеч от една година? Какво ще е моето бъдеще?“

На следващия ден призори Хаюн отиде в стаята на дядо си с намерението да чуе обещания разказ за бъдещето. Когато я видя, дядото ѝ се усмихна топло.

– Хаюн, ти дойде, понеже си любопитна за очилата, които виждат в бъдещето. Хайде тогава, седни ей там.

Дядото извади пророческите очила от калъфа и помоли Хаюн да ги сложи. После я помоли да погледне отново цветния храст, който бе видяла вчера. Хаюн се обърна и се озадачи:

– О!

Беше неочаквано. Вчера тя беше видяла красивата гледка на разтварящи се цветове и показващи се плодове по храста, а днес виждаше как дървото вежне без цветове или плодчета, само с падащи сухи листа. Хаюн сне очилата и погледна към дядо си.

– Дядо, дядо! Толкова е странно! Вчера видях цветовете да цъфтят, а днес не виждам същото. Защо е така?

Дядото се усмихна широко и каза:

– Това е естествено. Понеже снощи откъснах пъпките, те няма как днес да разцъфнат върху дървото. Да, наистина. – След това продължи: – Хаюн, бъдещето е предопределено, разбира се. Ако има пъпки, цветовете скоро ще се разтворят. Както и ти ще остарееш също като мен – това е логиката на предначертаното бъдеще. Ако няма цветни пъпки, няма да има и цветове, а и ти няма да се подмладиш с годините, нали? Това е естественият ред. Така и бъдещето се определя от същия принцип. Все едно ако засадиш фасул, в бъдеще ще поникнат бобени ластуни, а ако засадиш грах, ще отгледаш грахови. Това е логиката на предначертаното.

Хаюн преглъщаше от напрежение.

– Хаюн, може би ще ти е трудно да разбереш, но в този свят, ако има причина, ще има и следствие. Така че ако днес има причина за нещо, дори и бъдещият резултат да е предопределен, това е добро разрешение. Ако има цветна пъпка, отредено е цветето да разцъфне. А ако няма пъпка, няма да има цвят. Така че, когато се гледа през вчерашните и днешните очила, неизбежно ще се появят разлики.

Хаюн разбираше, но не вникваше съвсем в думите на дядо си. Нямахше съмнение обаче, че образът на цветния храст, видян през очилата на бъдещето вчера и днес, беше различен.

Дядото продължи да говори по същия начин:

– Хората искат да узнаят бъдещето си и жадуват за подобни очила, с които да го видят. Но всъщност всеки вече има пророчески очила. Ако разбираме това, което се случва днес в най-малките детайли, ще можем да познаем естествения изход в бъдещето. Но хората търсят само очилата, за да видят бъдещето, без да се вглеждат в събитията от днес. Точно както няма утре без днес, утре е само резултатът от това, което днешният ден е създал. Разбираш ли? Няма и един несвързан утрешен ден. Днес е и утре.

– Ами вдругиден?

– Вдругиден е възникналата утре причина или резултатът от утрешния ден... Но ние не можем точно да знаем как днешните причини ще се развият в утрешните последици. Това е, понеже не разбираме напълно начина, по който тези причини се проявяват като следствия. В опознаването на тази природа се състои и самото учене. Все пак можем да сме сигурни в едно нещо и то е, че няма нищо предназначено в бъдещето. В зависимост от това, което правим днес, бъдещето винаги може да се промени. Хаюн, погледни отново към Чоко. Сега как ти изглежда?

Хаюн постави очилата на бъдещето и се вторачи в палавото кученце. Изглеждаше, че Чоко расте бързо, превръщайки се в голямо куче. Но вече се забелязваше известна разлика с вчерашния му вид. Може би заради дъжда снощи и по-хладното време, Чоко не изглеждаше толкова енергичен в сравнение с образа му през вчерашните очила.

Хаюн усети, че проумява думите на дядо си. После погледна през очилата към малката си сестра Союн, чието лице беше дори по-изразително от вчера.

Ах!

Вчера, когато похвали Союн, че ще порасне много красива, Хаюн беше доволна. А сега я виждаше дори още по-хубава...

Хаюн вече не намираше пророческите очила на дядо си за толкова интригуващи.

Бе видяла, че утрешният ден се променя всеки ден...

Глупавото пиле

– Деди, деди, кажи какво е „глупаво пиле“?

Макар да беше прехвърлил десетте, внукът му го наричаше „деди“, като произнасяше завалено думите, а сърцето на стареца се свиваше винаги, когато детето, мигайки с пълни с гурелчета очи, невинно му задаваше въпроси.

– Защо? Кой ти го каза?

Детето отпусна тесните си и заоблени рамене и погледна дядото с големите си кръгли очи.

– Ами, децата от квартала ме наричат „глупаво пиле“... Какво е „глупаво пиле“?

Дядото придърпа детето към гърдите си и го погали нежно по косата. Как да му обясни...

С натежало сърце, той гледаше главичката, подобна на диня, прегърна го като новородено и въздъхна...

Синдром на Даун...

Всеки път щом видеше внука си, който имаше не само умствени затруднения, но и забавено физическо развитие, дядото се натъжаваше. Въпреки всички притеснения на този свят обаче, внукът му беше ведър и щастлив, като ясното небе, без следа от облаче.

Когато другите деца го дразнеха и тормозеха, внукът му им отвръщаше с незлоблив, искрен смях, а дядото се питаше какъв ли грях беше извършил в предишен живот, за да роди снаха му такова дете, и болезнената вина го караше да въздиша.

– Дааа. Глупаво пиле – дядото започна да обяснява тихо. – Става дума за една необикновена птица. Когато глупавото пиле е още малко, не може да стъпва добре, нито да лети, а само се клатушка неумело, затова хората го наричат глупаво. Но когато порасне, се превръща във величествена птица. Когато задухат ветровете, другите птици се крият в гнездата си. Тогава глупавото пиле излиза в откритото море, носейки се с вятъра, летейки най-далеч и най-високо и се превръща в птицата, която спасява света.

Той искаше да вдъхне надежда на детето.

Тревожеше се, че когато го дразнеха с думи като „глупаво пиле“, внукът му можеше да се разстрои.

Дядото се опитваше с все сили да го убеди, че глупавото пиле може да е величествена птица, независимо от това дали детето успяваше да го разбере. А то слушаше историята за птицата и гледаше дядото втренчено с широко отворени очи.

Албатрос.

Дядото се опита да представи албатроса като глупаво пиле, като обясняваше на внука си, че когато пилето порасне, се превръща в албатрос. Но как да опише на детето какво е албатрос?

На следващия ден то отново го попита:

– Деди, деди, какво е „глупаво пиле“?

Дядото усети нещо във въпроса на детето.

Това дете сякаш знае какво е „глупаво пиле“...

Дядото мислеше, че идеята за глупавото пиле като величествена птица ще окуражи детето, и се надяваше то да чуе похвали и насърчения.

После извади една илюстрирана книжка и докато показваше картинките с глупавото пиле, заобяснява търпеливо:

– Това е пиле с голяма глава и широк, плосък клюн, което пристъпва тронаво. Пиле с толкова големи криле, че ги влачи по земята, докато се клатушка. Пиле, което не може да лети, въпреки че е птица. Глупаче. Когато порасне обаче, може да се издигне над скалите край морския бряг в насрещния вятър. В дните, когато вятърът е силен и другите птици се крият, то се хвърля от зъберите в сблъсък с неумолимия вятър. С най-дългите криле на света прекосява морето, носено от вятъра. Изминава стотици километри

разперило криле, без дори веднъж да ги сгъне, докато кръжи над водната пустош. Птица, която сутрин лети над океана в търсене на храна за малките си. Така то става птицата, която спасява света. На земята го наричат глупав и е в жалко състояние, но в небето той е принцът на най-преlestните птици – достоен и великолепен. – Дядото показва картинката на албатроса на детето, като се опитваше да вдъхне смелост на внука си. – Глупаво пиле, ти след време ще станеш най-голямата, най-преlestната птица на света.

Детето слушаше думите на дядо си и го гледаше с широко отворените си очи.

Оттогава то започна да се променя.

Раменете му увиснаха, очите му изглежда се взираха по-празно в далечината, а стъпките му станаха по-неумели. То подражаваше на глупавото пиле, което един ден ще се превърне във величествена птица. Изглеждаше още по-нелепо.

Хората и децата от селото още повече го дразнеха и обиждаха, ходеха след него и му се подиграваха, като се преструваха на недъгави.

Сърцата на майката и дядото се късаха от болка.

Майката събираше ръце и се молеше:

– Боже, моля те, изпълни единственото ми желание. Направи така, че да остана жива поне един ден след детето ми. Ако ме няма, кой ще се грижи за него? Няма да мога да затворя очи и да оставя детето си. Поне един ден, само един ден след него...

Като чуваше тези молитви, очите на дядото се пълнеха със сълзи.

А глупавото пиле беше кротко като сърна, ясно като небето и щастливо като гълъбче. Майка му го обичаше все повече и повече. Тя го мислеше за дар от небето и не можеше да си представи щастieto без него.

Глупавото пиле растеше крепко и бързо.

Един ден то каза изненадващо:

– Мамо, в съседното село кученце плаче. Гладно. Бързо дай храна.

Майка му не успя да вникне в несвързаните му думи и затова разсеяно му отговори:

– Да, да, така е, да...

След няколко дена Глупавото пиле отново проговори:

– В съседната къща със сливата има болно куче. Болен крак. Майката отново го пренебрегна, без да се замисли.

Дойде пазарният ден. Майката поведе Глупавото пиле със себе си. На пазара се събираха много хора. Изведнъж то дръпна ръката на майка си и извика:

– Там, там, кученце. Има гладно кученце.

Детето сочеше към един тъкач от съседното село, който продаваше новородени кученца. Оказа се, че кучката, която бе отглеждал, е родила наскоро.

Майка му се изненада. Как Глупавото пиле знаеше, че са се родили? Тя го попита, но детето не каза нищо.

На майката ѝ хрумна необичайна идея. Тя си спомни, че преди време Глупавото пиле спомена, че кучето в къщата със сливото дърво си е наранило крака. Тя побърза да провери. И наистина, кучето беше попаднало в капан и беше окуцяло.

Майката започна да наблюдава Глупавото пиле още по-внимателно. Изглежда имаше нещо особено в сина ѝ.

Глупавото пиле можеше да чува звуци, които обикновените хора не улавяха, като скимтенето на кученца в съседното село или лая на раненото куче. Но това не беше всичко.

То чуваше стъпките на баща си, който си идваше отдалеч, и можеше съвсем ясно да разграничи стъпките на бащата, дядото и майката.

Чуваше отчетливо звуците от планинските птици и дивите животни, а също и различаваше автомобилите по звука на двигателите им.

Майка му осъзна, че Глупавото пиле притежава рядка способност, която е дар от небето. Но Глупавото пиле дори не знаеше за тази си дарба. Дните му си бяха съвсем същите. То щастливо понасяше присмеха на другите деца със съвсем невинна радост.

Майката се замисли дълбоко за Глупавото пиле и за причината, поради която небето го беше надарило. Също така тя обмисляше и как да постъпи с Глупавото пиле.

Тя го заведе при учителя по музика, който изпробва способността на пилето да разпознава тоновете на пианото по слух. Наистина Глупавото пиле успя да запомни точно и да различи всеки звук от клавишите на пианото.

Дори учителят, който го изпитваше, се удиви на способностите му и обяви, че има „свършен слух“.

– Като ангелско ухо. Това е благословия от небето. Ако трябва да се настрои някое пиано, никой няма да се справи така добре, както това дете.

Майката накара Глупавото пиле да се научи да акордира пиана. Всъщност нямаше кой знае колко да се обучава. Както новороденото не се нуждае от уроци, за да суче, така и специалната подготовка да различава звуците се оказа ненужна за Глупавото пиле.

То скоро стана известен акордьор и показваше изключителната си дарба при настройването не само на пианото, но и на тръбния орган в църквата, или фините струни на цигулката. Глупавото пиле беше поканен да работи за известен оркестър в големия град.

Глупавото пиле вече не беше глупаво. Хората не го наричаха повече „глупаво пиле“.

То вече беше пораснало.

Един ден страната неочаквано беше връхлетяна от беда. Избухна война и светът се преобърна. Всички мъже трябваше да отидат на бойното поле. Ситуацията се влоши – във всеки един момент имаше опасност от бомбардировки и въздушни нападения. Безброй самолети летяха в небето. Ден след ден въздушните атаки продължаваха, а хората не можеха да излязат навън и се криеха под земята.

Когато се появяваха самолетите – вражески или приятелски, транспортни или бойни – хората се спускаха в бомбоубежищата като пчели в кошер. Често не успяваха навреме да изтичат до подземията и бомбите раняваха и убиваха мнозина, защото беше твърде късно.

Глупавото пиле вече не можеше да акордира пиана. Трябваше да се върне в селото и да се крие със семейството си, за да се спаси от бомбардировките.